

İSİBROVĒLĒ

J. M. DALGLIESH

ISIBROVĖLĖ

Iš anglų kalbos vertė

Milda Baronaitė

Sofoklis

VILNIUS, 2025

PROLOGAS

Mūsų namai – žmogžudystės vieta. Po velnių, kaip aš galėjau šitaip susimauti?

Ramstydama sieną leidžiuosi į pirmą aukštą. Ne taip baisu paslysti ant kraujuoto marmuro, kaip įsipjauti į stiklo šukę.

Girdžiu tik koridoriuje tiksintį laikrodį su švytuokle. Keista būti tokioje mirtinoje tyloje. Paprastai, kai blaškausi po namus atsikėlusį trečią valandą ryto, visi yra kietai įmigę, bet niekada čia nebūna taip nyku. Ar tai, kas nutinka namuose, įsigeria į sienas?

Apsidairau po prieškambarį. Veidrodis pažiręs į aštrias kaip mėsininko peilis šukes: vienos sulig mano dilbiu, kitos trumpesnės. Baisiai skauda supjaustytus delnus. Kraujas dryžiais išmarginęs laiptų sienas ir susitelkęs balutėse palei prieškambario grindjuostas. Burnoje vis dar jaučiu kartų jo skonį. Dešinė akis tinsta, tuoj ja nebematysiu. Visa dešinė veido pusė nutirpusi, ties viduriu prakirsta apatinė lūpa. Skauda kalbant.

Nors ir nebeturiu su kuo.

Pirštų galiukais švelniai liečiu veidą – skauda. Kairė pusė degte dega, nors kraujuoti šiek tiek apstojo. Judėti reikia lėtai, kitaip žaizda vėl atsivers. Žinau, turėčiau važiuoti į ligoninę, bet jie tik apibers klausimais.

Laiptus į cokolinį aukštą gaubia tamsa. Žinau, kas tūno šešėliuose, ir nebenoriu dar kartą to išvysti. Atsirėmusi į sieną atsikvepiu, išsitraukiu perlenktą voką, kurį pastarąsias savaites

nešiojauši užpakalinėje kišenėje, – adresas užrašytas ranka. Rašysena pažįstama, bet voko atplėšti dar neišdrįsau.

O reiktų. Nebus tinkamesnio laiko stoti akistaton su savo praeitimi. Įkišusi nykštį atplėšiu, vokas nukrenta ant grindų, išlankstau laišką.

Jis prasideda: *Brangioji dukra.*

Akys ašaroja, bandau nuryti seiles, bet nepavyksta. Užsidingiu burną ranka ir perskaitau pirmąsias eilutes.

Aš visada šalia, kai tik prireiks. Kas tarp mūsų nutiko – jau praeityje, savo ateitį kuriame patys.

Prispaudžiu laišką prie krūtinės ir apsipilu ašaromis. Nebegaliu jų sulaikyti.

Tiesą sakant, net nežinau, dėl ko verkiu. Niekada neleidžiu sau verkti, ypač pastaruju metu. Man nedera verkti, bet koks dabar skirtumas. Sunkiai nuryju seiles ir apsižvalgau po kadaise laimingų namų griuvėsius.

Jos žadėjo, kad sugrįš. Sugrįš ir sutvarkys jovalą, kurį sukėlėme. Bet yra dalykų, kurių nebesutvarkysi.

Žinau, buvo neįmanoma to išvengti. Tačiau nė sapnuoti nesapnavau, kad viskas taip susiklostys ir šitaip pasibaigs.

VIENAS

SOFI

Prieš dvi savaites
Penktadienis

Ramybės akimirką sudrumsčia per garsiakalbius pranešamas stotelės pavadinimas, atsidaro durys. Perone žvilgsnis užkliūva už didžiulio plakato, reklamuojančio naują ekspoziciją netoliese esančiame Šerloko Holmsio muziejuje. Įveikusi požeminių perėjų labirintą, išlendu į Parko aikštę. Ryškiai šviečia ryto saulė. Gaudžia automobiliai.

Nuo čia iki mūsų namų Česterio terasose, iš kurių atsiveria vaizdas į keturis šimtus akrų karališkosios žemės Regento parke, – vos trys minutės pėsčiomis. Tikras gamtos grožio, nors ir kruopščiai tvarkomo žmogaus, rojus pačiame Londono centre. Šiame rajone gyvena ar bent nekilnojamojo turto turi Bekhemai, Keitė Mos ir vienas iš *Oasis* brolių. Nė vieno jų neteko čia sutikti, bet ir šiaip retai matome savo kaimynus – net ir geriausiais laikais.

Vienas kitas praeivis dirsteli mano pusėn, galbūt atpažįsta, bet nekreipiu dėmesio nei į juos, nei į puikiai prižiūrėtus parko sodus; čia pavasaris kaip tik užleidžia vietą ankstyvai vasarai – medžiai sprogsta žaluma. Naktys vis dar vėsios, bet dieną oro temperatūra svyruoja tarp pavasariui neįprasto šaltuko ir vasarinės šilumos. Mintys sukasi tik apie namus, kas manęs juose laukia. Kaip reikės išlaviruoti šiandien? Instrukcijos motinystės išbandymams įveikti nėra. O kaip norėčiau, kad būtų.

Kylant laiptais į Jurgių stiliaus kotedžą priešais parką, eisimo užsės, regis, nutyla. Tiesa, nors eismas šia gatve neribojamas, nėra jokio reikalo ja važinėti, jeigu čia negyveni, todėl

privatumo mums netrūksta. Įkišusi raktą į spyną, akimirką lukteliu, susikaupiu.

Sukaukšėjusi kulniukais ant blizgaus prieškambario marmuro, uždarau duris ir nusivelku palatą. Akies kampučiu kitame koridoriaus gale pamatau figūrą, ji stabteli ir atsiremia į virtuvės durų staktą.

Pasikabinu palatą ir susikaupusi apžiūriu savo atspindį milžiniškame prabangiam veidrodyje ant sienos. Makiažo komanda puikiai užmaskuoja, kaip prastai miegu, paslepia ratiulus po akimis ir raukšleles akių kampučiuose, tačiau su grimu atrodau nenatūraliai, sustingusi, pernelyg rafinuota. Plaukai sukelti, manau, taip profesionaliau, nors ne visi sutinka. Bet skųstis negaliu. Girdžiu žmones kalbant, kad norėtų atrodyti taip gerai kaip aš. Nors, jei ne kanalo grimuotojai, nebūčiau panaši į Sofi Beket iš televizorių ekranų. Dabar vos po vidurdienio, bet jaučiuosi lyg triūsusi visą dieną.

Paprastai iš studijos išeinu iki dešimtos, bet šiandien buvau susitikime su prodiuserių komanda, todėl žinutes – ir daugybę praleistų skambučių – pamačiau gerokai vėliau.

Esu išsekusi ir trokštu išvengti to, kas, žinau, nutiks. Tik ne šiandien, tik ne po tokio košmaro darbe. Pasitaisau palaidinę, atlošiu pečius, tyliai iškvepiu ir apsisuku.

– Kur tavo sesė?

– Virtuvėje, – mosteli galva dešininė Čezas, mano išstypęs paauglys.

Jis daug atsakingesnis už seserį, tačiau labai stengiasi sudaryti atsipūtusio banglentininko iš Kalifornijos įspūdį. Laimei, nei bando narkotikus, nei užsiima banglenčių sportu, kuriam Londone sunku būtų rasti bangų.

– Ruoškis blogiausiam, –itaria suktaį šypsodamasis.

Čezas visiškai atsparus gyvenimo negandoms. Bet, žinoma, iš šios bėdos kapstytis teks ne jam, o man.

Nišoje prie mūsų Jurgių stiliaus kotedžo lango, žvelgiančio į gatvę, nugara atsirėmusi į pagalvėles, rudas akis įsmeigusį į

planšetinį kompiuterį, sėdi mano duktė Keitė. Ji arba labai susitelkusi į vaizdą ekrane, arba tiesiog mane ignoruoja – nuleidusi galvą bando slėptis už pečius siekiančių plaukų. Linkstu prie pastarojo varianto.

Keitei dvylika, bet elgiasi, lyg būtų aštuoniolikos. Nors taip sakyti nesąžininga Čezo atžvilgiu – jam iš tiesų aštuoniolika, vis dėlto nesišiaušia kaip ežys. O ji, matyt, nusprendė nelaukti, kol iš mielo vaiko virs į temperamentingą paauglę, ir vieną dieną tiesiog nutarė, kad nuo šiol elgsis vien bjauriai.

Į mane nekreipia dėmesio, rankose laikomo prietaiso garsas tyčia nustatytas taip, kad nepakeliamai erzintų. Trenkiu rankinę ant stalo – prie jo keturios kėdės ir į sieną atremtas suolas – ir sustojusi virtuvės viduryje laukiu, kol mane pastebės.

– Na? – griežtai sakau.

Ji meta žvilgsnį į mane ir vėl nuleidžia akis.

– Keite?

Perdėtai lėtai pakelia dešinę ranką ir sustabdo vaizdo įrašą.

– Kas na? – klausia pakėlusį antakius, dėbso į mane pro ant akių užkritusius plaukus.

Ji tokia daili: aukšti skruostikauliai ir oda, dėl kurios visa moterų giminė bet ką atiduotų. Jei tik panorėtų, galėtų būti modelis, bet pirma tektų išsinerti iš tamprų ir džemperių su gobtuvu.

– Na, ką pasakysi?

Suglumusi suraukia kaktą.

– Labas rytas?

– Puikiai supranti, apie ką aš, Katerina!

– Oho, – sako Čezas man už nugaros. – Pilnas vardas? – nekreipdamas dėmesio į mano priekaištingą žvilgsnį, šypteli seseriai. – Manei, kad mokykloje bus riesta, bet dabar tai tikrai atsiimsi.

– Nepadedi, Čarlzai, – sakau.

– Aš? Prie ko čia aš? – Čezas skubiai atsitraukia. – Sėkmės, sesute.

– Eik į paskaitas, – šūkteliu jam pavymui ir vėl atsisuku į dukrą. – Ką tu sau galvojai?

– Turbūt negalvojau, – atsako.

– Na, bent tiek.

– Ką?

– Džiaugiuosi, kad to bent iš anksto neplanavai.

Ji nusuka žvilgsnį.

– Ar planavai?

Gūžteli pečiais.

– Keite! Į mokyklą grįžai vos prieš tris dienas! Kaip galėjai...

– Ji to nusipelnė, – atsainiai gūžteli pečiais Keitė.

Užsimerkiu, sučiaupiu lūpas – žūtbut stengiuosi tvardytis. Nepadedu, o ji situaciją tik apsinkina, kaip visada.

– Buvai nušalinta nuo pamokų trims savaitėms, grįžai tik prieš tris dienas...

– Prieš dvi su trupučiu, – sako suraukusi nosį.

– Ką?

– Nemanau, kad šiandieną galima laikyti trečia diena. Namuose buvau dar prieš dešimtą.

– Taip lengvai neišsiseksi, panele.

– Tik konstatuoju faktą.

– Ir nuo kada mokykla skambinėja tavo broliui, o ne man ar tėvui?

– Pirmiausia paprašiau, kad skambintų tau, bet buvai užsiėmusi, negalėjai kalbėti.

– Vyko tiesioginė transliacija, Keite. Negi įsivaizduoji, kad galėjau atsiliepti...

– Todėl ir paprašiau, kad paskambintų Čezui. Ėmiausi iniciatyvos. Bent jau brolių pasiekti galiu bet kada.

Tikra tiesa, universitete, kur turėtų būti didžiąją dienos dalį, Čezas gana retas svečias.

– Taip nesąžininga, Keite, pati žinai. Man reikia dirbti...

– Jo, jo, jo... žinau.

– Vos baigēsi tiesioginis eteris, gavau žinutes ir paskambinau į mokyklą.

– Galėjai neskambinti, jau buvau namie. Įtariu, kad kuri laiką čia dar pabūsiu.

Pašaipiai šypsodamasi atsilošia ir provokuojančiai sukryžiuoja rankas.

– Ką, po galais, sau galvojai?

– Kartojiesi.

– Padegei draugės spintelę...

Keitė staiga išsitiesia kaip styga, šypsena dingsta nuo veido, pakelia rodomąjį pirštą. Pastebiu, kad rado laiko nusilakuoti nagus.

– Pirma, ji man visai ne draugė.

– Šitai, manau, jau įrodei.

– O antra, padegiau ne spintelę...

– Direktorius sakė, kad...

– Padegiau jos vaikino nuotrauką, kuri tuo metu kaip tik buvo spintelėje.

– Galėjai sudeginti mokyklą!

– Nedramatizuok, – sako vartydama akis. – Niekas nekreipia dėmesio į esmę.

– Į ką būtent?

– Nesuprantu, kaip Olivija, kuri, nepaneigsi, iš visų mūsų klasėje tyčiojasi, gali įsivaizduoti, kad ir toliau mus visus engs ir jai nieko nebus. O dar susimetė su Fredžiu...

– Padegei spintelę dėl berno? Tu rimtai? – klausiu pro sukąstus dantis.

– Ne, padegiau, nes man metė iššūkį.

– Kas?

– Nesvarbu.

Nieko nebesuprantu. Keitė lanko vieną geriausių privačių mokyklų Londone. Turėtų būti dėkinga, kad turi galimybę susikurti tvirtą pagrindą po kojom, o šitaip elgiasi.

– Tik palauk, kol tėvas grįš iš darbo ir sužinos, ko pridirbai.

– Taip, nusiplauk, kaip visad. Kam pačiai prisiimti atsakomybę, jei viską gali sutvarkyti tėtis?

– Atsiprašau?

– Nieko, pamiršk.

– Ne tau mokytis, kaip prisiimti atsakomybę, Keite.

Keitė atsistoja, pasiima planšetinį kompiuterį ir jau ruošiasi išeiti.

– Nesvarbu. Einu į savo kambarį.

Kai jau eina pro mane, sugriebiu ją už rankos. Per pastaruosius metus labai paaugo ir dabar yra vos galva žemesnė už mane.

– Negali taip imti ir išeiti, panele. Nė nebandyk.

Ji atsidūsta ir dėbteli į mane.

– Kas dar?

– Trys dienos!

– Dvi, – sako rodydama smilių ir didįjį pirštą. – Su trupučiu.

– Tau gali iškelti baudžiamąją bylą...

Ji atmeta plaukus atgal ir pašaipiai sukikena, o aš jaučiu, kaip pasipiktinimo sėkla krūtinėje išauga į įsiūtį.

– Kur jau!

– Turėsi didelių bėdų!

– Mokykla nedrįs kelti baudžiamosios bylos ir gadintis reputacijos. Tai neįmanoma, – įsitikinusi ji.

– Tave gali iš-mes-ti!

Ji pakreipia galvą į šoną, nusibraukia nuo veido plaukus ir pakelia smakrą.

– Lyg tai būtų kažkokia blogybė.

– Keite Morton... Nežinau, ką pasakyti. Tu... Tau...

– Man namų areštas?

– Eik į savo kambarį!

– Ačiū. Pagaliau.

Paleidžiu jos ranką ir Keitė pasitraukia nuo manęs.

– O planšetę palik ant baro, kurį laiką jos nematysi.

Maža pergalė, bet šiuo metu džiaugiuosi ir tokia.

Eidama pro šalį ji abiem rankom nutrenkia planšetę ant stalviršio: džiaugiuosi, kad nupirkau smūgiams atsparų kelioninį dėklą, kitaip ekranui būtų buvęs galas. Keitė išeina iš virtuvės daugiau netarusi nė žodžio.

Pykčio pliūpsnis atslūgsta, dabar tik skaudžiai tvinkčioja galva. Pasitrinu veidą, delnų apačia užspaudžiu akis. Akivaizdu, kad ji vis tolsta nuo manęs. Pridariau per daug klaidų.

Kitą rytą, kai skimbtelėjusios atsidaro lifto durys ir į virtuvę įžengia žiovilį tramdydama Keitė, nusiteikiu dar vienam mūšiui. Vilki savo nepakeičiamą džemperį su gobtuvu – nežinau kito žmogaus, taip įsikibusio į vieno stiliaus drabužius. Keitė mėgsta važinėti liftu – jį Skotas įrengė, kai renovavo namą prieš mums įsikraustant. Gyvename siaurame aukštame kotedže su daugybe laiptų, tačiau aš liftu važinėti atsisakau: vieną kartą buvau jame įstrigusi aštuonias valandas.

– Atrodo, girdėjau tėčio balsą.

– Ką tik išėjo pabėgioti, greit grįš. Nori valgyt?

Ji linkteli ir užsiropščia ant baro kėdės. Tai ankstyvosios paauglystės kalba greičiausiai reiškia „Mama, ar paruoši man pusryčius?“. Nė viena nenorime aptarinėti dramblio kambaryje – jos elgesio.

Viena iš priežasčių, kodėl iš Prancūzijos grįžome į Jungtinę Karalystę, – norėjome, kad vaikai įgytų kuo geresnį išsilavinimą. Be to, troškome viską pradėti iš naujo. O dabar Keitė kėsinaisi sugriauti visus mūsų planus ir savo pačios ateitį.

Įtampą namuose nors peiliu pjauk. Visi įsiaudrinę. Su vyru Skotu negalime suprasti, kaip atsidūrėme tokioje padėtyje ir ką daryti, kad išsikapstytume. Abu sukamės komunikacijos srityje, darbas reikalauja daug laiko ir dėmesio, o dukra, susidaro įspūdis, vykdo susinaikinimo misiją.

Dar neužsimiršo jos ankstesnis išpuolis mokykloje, o ši-taip toliau elgdamasi ji namuose lindės, kol sukaks aštuoniolika. Aną kartą Skotas, pasitelkęs savo puikiuosius derybinius

įgūdžius, pasiekė, kad mokyklos administracija, grasinusi Keitę išmesti, sušvelnintų bausmę iki priverstinio nušalinimo nuo pamokų. Dėkui dievui, į institucijas nusprendė nesikreipti. Jau įsivaizduoju laikraščių antraštes, kita vertus, kada nors vis tiek gali tekti jose atsidurti. Nors nujaučiu, kad taip nutiks visai ne dėl dukters kaltės.

Šiaip ar taip, abejoju, ar šį kartą ji taip lengvai praslys.

Vadinasi, teks ieškoti naujos mokyklos. O mokymo įstaigos viena kitą perspėja, ypač apie mokinius, nušalintus nuo pamokų dėl mokyklos padegimo. Na gerai, „mokyklos padegimas“ gal kiek per stipru, bet būtent tokį terminą pavartojo direktorius. Ir negaliu jo kaltinti.

Vos prieš dvejus metus Keitė buvo maloniausia ir mieliausia mergaitė pasaulyje. Dabar viskas pasikeitė. Žinau, nereiktų jai nuolaidžiauti, bet neįsivaizduoju, ką daryti, kaip elgtis. Bijau dar labiau pabloginti padėtį.

Ši situacija ne mano jėgoms, lyg kapanočiausi išmesta vidury Ramiojo vandenyno.

– Ko norėtum?

– Bet ko. Gal poros skrebučių ir dribsnių?

– Puiku.

Iš sandėliuko grįžtu su dviem riekėm viso grūdo duonos. Iš šaldytuvo išimu apelsinų sulčių pakelį ir pastatau ant baro kartu su švaria stikline. Kaip tik tuo metu pasigirsta durų skambutis.

Eidama atidaryti susivokių, kad dar nenusiprausiau ir daramai neapsirengiau. Nenorėjau žadinti Skoto, todėl atsikėlusi užsimečiau, kas buvo po ranka – plačias treningines kelnes ir apsmukusį džemperį, nes anksti ryte dar buvo vėsu. Savaitgaliais nakvojame kartu mudviejų miegamajame, nors darbo dienomis, kai anksti ryte turiu vykti į studiją, dažniausiai miegu svečių kambaryje viršutiniame aukšte.

Kas, po velnių, čia tokiu metu atėjo? Ir dar savaitgalį. Ne-laukti svečiai pas mus neužsuka.

Tikiuosi, nepamiršau ko nors svarbaus, nors būtū ne pirmas kartas. Birželī turējau dalyvauti teniso turnyre, kuris tiesiog išgaravo iš galvos. Ne itin mėgstu šį sportą, bet vis tiek įstojome į teniso klubą, kad Skotas galėtų užmegzti ryšių su svarbiais žmonėmis. Skotas yra prodiuseris: užsako ir kuria programas įvairioms televizijoms. Konkurencija didžiulė, todėl labai svarbu pažinoti reikiamus žmones ir turėti galimybę bet kada į juos kreiptis.

Mankštinkis, sakė jie. Mankšta naudinga psichinei sveikatai. Esu tikra, kad tai tiesa, tačiau kaskart po įvykio, apie kurį niekada nekalbame, vos įžengusi į teniso klubą matau, kaip žmonės šnabždasi prisidengę burnas. Skotas tvirtina, kad niekas nieko nežino, o mano psichiatras net savo žmonai jokiais būdais nepasakotų, apie ką kalbamės, bet matau, kaip jie į mane žiūri. Jie stebisi, kaip tokiai nelaimėlei pavyko suvilioti tokį vyrą kaip Skotas.

Jis gražus, žavus ir charizmatiškas. Šalia žavingų vyrų žmonės atsipalaiduoja, todėl šie geba įtikinti kitus elgtis taip, kaip jiems palankiau. O charizmatiškiems vyrams nieko įtikinėti net nereikia, jie visus tiesiog pakeri, todėl aplinkiniai patys noriai paklūsta. Kartais – labai retai – sutinki žmogų, kuris spinduliuoja ir žavesį, ir charizmą. Skotas toks ir yra. Todėl jam po kojų krenta tiek vyrai, tiek moterys. Kai jis imasi veiklos, tikrai būna į ką pasižiūrėti. Ir jam viskas taip lengvai sekasi.

Teniso klubo kompanija ir apskritai Skoto aplinka – tvirtai sulipusi šutvė. Jeigu nepriklausai jai – jautiesi vieniša. Jie šypsosi, šiltai pasitinka, kviečia į renginius. Aišku, ne į visus, ne į privačius susibūrimus, bet svarbioms progoms pažymėti – tikrai. Prisileidžia tave pakankamai arti, kad galėtų įvertinti, bet ne taip arti, kad taptumei viena iš jų. Tik ne iš pradžių. Nori, kad šalia jų jaustumėsi jaukiai. Tai būtina, kad galėtų nejučiomis prieiti iš nugaros ir įsmeigti peilį.

Esu tikra, niekas nepasigedo mano puškavimo ir šlubčiojimo – teniso korte atrodydavau lyg girta senolė.

Nuvijusi mintis apie tenisininkų ratelį, nueinu prie durų ir žvilgteliu pro akutę. Ten stovi moteris, nususukusi. Parke už jos vaikšto žmonės, matyt, vedžioja šunis. Įkvepiu ir atidarau duris.

Jauna gal metro šešiasdešimties ūgio moteris atsisuka ir šypsodamasi nusibraukia plaukus, kuriuos ant veido užpūtė vėjo gūsis. O vėjo gūsis nušnara kruopščiai prižiūrimų vazoninių augalų lapais, užstojančiais įėjimą į pusrūsį. Ji brunetė, spėju, dvidešimt kelerių. Galėtų būti ir trisdešimtmetė, bet veide nematau nė vienos tai galinčios išduoti raukšlės.

– Labas rytas! Ponia Morton? – klausia šypsodamasi, abiem rankom priešais save laiko aplanką.

Ant peties kabo maža juoda rankinė. Dantys baltutėliai, bet nėra tobuli. Matosi, kad balinti, bet ne Turkijoje ar panašiai. Vilki formalų tamsiai mėlyną kostiumėlį, baltą palaidinę su kaklaraiščio imitacija ir raukiniais, avi batelius aukštais, bet ne per aukštais kulnais.

– Beket, – mandagiai pataisau, staiga pasijuntu visiškai netinkamai apsirengusi ir bandau prisidengti durimis. Turbūt atėjo susitikti su Skotu. – Deja, mano vyro nėra namuose, – sakau jai, plačiau atveriu duris ir mosteliu įeiti. Tada skubiai jas uždarau, kol gerieji Česterio terasų žmonės nepamatė manęs su tokiais skudurais. – Bet greitai grįš.

– Ačiū, ponია Morton.

– Beket.

– Ak taip, Beket. Atsiprašau. Dirbate televizijoje, tiesa?

Linkteliu. Didžiam Skoto apmaudui, pasilikau mergautinę pavardę. Jis niekaip su tuo nesusitaiko, bet tai viena iš nedaugelio kovų, kurias esu pasiryžusi kovoti iki galo.

– Tikrai taip, – sakau taisydamasi drabužius, nors puikiai žinau, kad geriau vis tiek neatrodysiu.

– Man minėjo, bet pastaruoju metu televizoriaus beveik nežiūriu. Be to, kurį laiką gyvenau svetur.

– Svetur? – klausiu ne itin susidomėjusi. – Iš kur grįžote?

Ji dairosi po priekšambarī, tyrinēja interjerā, marmuro ir medžio dailylentes, originalaus dizaino baldus. Taip įprastai ir elgiasi žmonės, kai pirmą kartą apsilanko mūsų namuose. Turbūt jaučiasi, lyg būtų įžengę į butikinį viešbutuką. Skoto skonis puikus: namai atrodo ir prabangiai, ir kartu santūriai. Neįsivaizduoju, kaip jam – ar jo interjero dizaineriui – tai pavyko, tai tikrų tikriausia alchemija.

– Dirbau užsienyje, – sako vėl atsisukusi į mane. Atrodo truputį sutrikusi, kad pastebėjau nužiūrinėjant namus, šiek tiek parausta. – Pastaruoju metu – Prancūzijoje ir Šveicarijoje, prieš tai – Pietų Amerikoje.

– Oho. Jūs tikrai nesnaudžiat... – vos replika išsprūsta, puolu teisintis. – Ne taip nuskambėjo, ne tai turėjau omenyje...

– Viskas gerai, ponია Mort... Beket.

Ištisia ranką ir švelniai priliečia mano dilbį. Jos nagai nepriekaištingai prižiūrėti ir nudažyti tamsiai raudona spalva, derančia prie lūpdažio, o kostiumėlis prigludęs neįtikėtinais puikiais.

Atrodo stulbinamai, bet ko kito galima tikėtis iš žmogaus, kuris gyveno ir dirbo Prancūzijoje ir Šveicarijoje. Žemyne damos savo išvaizda rūpinasi itin kruopščiai. Treningai ir džemperis tikrai nepritiktų nė vienoje šių šalių, bent jau ne svečiams priimti.

– Labas.

Atsisukusios pamatome iš virtuvės kyšančią ir įtariai mus stebinčią Keitės galvą.

– Labas, – plačiai šypsodamasi pasisveikina viešnia.

Susivokiu nepaklaususi jos vardo ir dabar jaučiuosi labai nemandagi.

– Keite, tai... – pasižiūriu į viešnią, tikėdamasi, kad ji paibaigs sakinį.

– Diana, – nė nemirktelėjusi prisistato.

Žengia į priekį ir ištisia dešinę ranką Keitei, ta pasitraukia iš saugaus virtuvės prieglobsčio, nusišluosto delną į šlaunį ir tik tada ištisia savo.

– Keitė, – atsako ji ir paspaudžia Dianai ranką.

– Labai malonu susipažinti, Keite. Ar tau ant lūpų šokolado kremas?

Keitė tuoj pat jį nusilaižo ir linkteli.

– Ir aš labai mėgstu jį pusryčiams. Man skaniausias su lazdyno riešutais, jei tik be palmių aliejaus...

– Palmių aliejaus gavyba labai kenkia orangutanų buveinėms, – prisimerkdama sako Keitė.

– O taip, ir, žinoma, turime daryti viską, ką galime, kad kuo mažiau medžių būtų kertama aliejui išgauti, – užtikrintai atsako Diana.

– Galia vartotojų rankose, – įnirtingai linkčioja Keitė. – Tai vienintelis būdas priversti korporacijas imtis veiksmų.

Nežinojau, kad jai taip rūpi... Maniau, kad niekas jai nerūpi. Gal koks mokytojas kala jiems į galvą tokius šūkius. Arba socialiniuose tinkluose seka kokį aktyvistą.

– Nors, – nė nemirktelėjusi tęsia Diana, – gamintojai darosi gudrūs ir palmių aliejų kartais pervadina kitaip, kad mus apkvailintų.

– Manęs tai tikrai neapkvailins! – pergalingai sako Keitė, ji tikriausiai teisi. Keitės taip lengvai neapmausi. – Tu pas mano tėtį?

– Taip, – sako Diana. – Pas jį.

– Ar norėtum apelsinų sulčių, kol lauksi?

Diana žvilgteli į mane. Mosteliu, kad jaustųsi kaip namie.

– Taip, labai norėčiau.

Keitė griebia ją už rankos ir ryžtingai nusiveda į virtuvę. Diana grįžteli į mane ir vos nesuklumpa, bet atrodo visai patenkinta.

Dar nesu mačiusi, kad Keitė taip greitai su kuo nors susibičiuliautų.

Su manim taip draugiškai tikrai nesielgia. Jau seniai.